

И сега неволно ми се изпрѣчва въ ума такъвъ, какъвто го видѣхъ при първата ни срѣща въ Цариградъ прѣзъ 1879 година. Ученикъ тогава въ императорския лицей, облѣченъ въ красива униформа, Величковъ бѣше петнадесетъ годишно момче. Съ дребенъ ръстъ, живъ, сабуденъ, чарующъ съ юношеската си усмивка и умната си рѣчь. Голѣмиятъ му фесъ недобрѣ похлупваше високото чело, подъ което свѣтѣха тия черни умни очи, блѣстящи отъ вжтрѣшенъ младежки огънь, който запазиха и до послѣдния день на живота му. Величковъ на тая ранна възраст окржжаваше вече прѣсенъ ореолець на слава. Неговата драма „Невѣнка и Свѣтославъ“, прѣдставена въ цариградския главенъ театъръ „Наумъ“, бѣ произвела силно впечатление на българската колония тамъ, вѣстниците бѣха разтржбили навредъ никому непознатото до тогава име на Величковъ.

Върна се отъ Цариградъ, завършилъ съ успѣхъ лица и учителствува въ родния си градъ Татаръ Пазарджикъ. Послѣ биде избранъ народенъ прѣдставитель въ Областното Събрание. Слѣдъ това замина да слѣдва правото въ Парижъ. Върна се и веднага се залови за книжовна и политическа работа.

Прѣзъ това врѣме съвмѣстно съ него съставихме първата „Българска Христоматия“ — идеята бѣ на Величкова.